

μέλαινα καὶ τὰ ἐρυθρὰ, καὶ λέγει ὅτι ὁμοιάζουν τοὺς πελέκεις κατὰ τὸ σχῆμα· καὶ τὰ μὲν μεμηκυ-
σμένα ὀνομάζονται *κεραύνια*· καὶ εὐρίσκονται εἰς
μέρη, τὰ ὅποια προσεβλήθησαν ὑπὸ ἀστεροπῆς » (1).

ΜΙΣ ΧΟΛΙΓΚΦΟΡΘ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλ. 462.)

Ἡ Μαρία ἐδάδιζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἀνυπομό-
νως παρατηροῦσα μὲ ἡθας εἰρωνικὸν τὸν γυμνὸν τοί-
χον τοῦ δωματίου καὶ περιγελῶσα τὰ πεπαλαιω-
μένα ἐπιπλα. Ἐφόρει βελούδινα φορέματα, μηλω-
τὴν καὶ πτερὰ εἰς τὸν πῖλόν της. Θέσασα δὲ τὰς
χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων μου μὲ παρετῆρει ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν ἐξεταστικῶς.

— Σὲ παρακαλῶ, μικρά μου κουάκερη, μὲ ἠρώ-
τησεν, ἡμπορεῖς νὰ μὲ εἰπῇς τί ἐγένεν ἡ φίλη μου
Σοφία;

— Ναί, ἀπεκρίθην γελῶσα, τὴν φέρω κατὰ τύχην
ἐπάνω μου. Τί τὴν θέλεις;

— Μόνον νὰ τὴν ἐρωτήσω ποίαν ἁμαρτίαν ἔκα-
μεν ὥστε νὰ ἀποκλείῃ τὸν ἑαυτὸν της ἀπὸ τὸν κό-
σμον, νὰ πεινᾷ, νὰ γίνεται πετσί καὶ κόκκαλον καὶ
νὰ ἐνδύεται μὲ ῥάκη.

Εἶπε καὶ ἐγγίξασα τὸ φόρεμά μου παρετῆρει τὸ
ὄφρασμα τοῦ διὰ τῶν δακτύλων της.

— Δὲν τὴν ἀφίνομεν νὰ πεινᾷ, ὑπέλαβεν ἡ Μόψι
μετὰ θάρρους.

— Καὶ ποῖα εἶσαι σὺ, μικρά μου κυρία; ἠρώτη-
σεν ἡ Μαρία, μεταχειριζομένη τὸ χρυσοδεμένον ὀμ-
ματοῦάλιόν της, τὸ ὅποιον σχεδὸν ἠφάνισε τὴν τα-
λαίπωρον Μόψιν.

— Ἀδιάφορον ποῖα εἶμαι, ἀπεκρίθη ἡ μικρά, κα-
τακόκκινος καὶ τρέμουσα. Εἴμεθα ὅλοι φίλοι τῆς Σο-
φίας καὶ τὴν ἀγαπῶμεν περιπαθῶς.

Ἡ Μαρία ἐγέλασε μὲ τὴν ζέσιν τοῦ παιδίου ὡς
ἂν ἔδλεπέ τι νοστιμώτατον καὶ παραδοξώτατον·
πλὴν ἡ Μόψι χωρὶς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐκράτει πάν-
τοτε τὴν χεῖρά μου.

— Καὶ τί γίνεται ὁ γεωργός, φιλάττη μου; ἐξ-
ηκολούθησεν ἡ Μαρία· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν
ἰδῇ τις; Ναί, πῆγαινε, προσέθηκεν εἰς τὴν Μόψιν,
πῆγαινε ὡς καλὸν κοράσιον καὶ πρόσεξε νὰ μοὶ προ-
τοιμάσῃς τι διὰ πρόγευμα. Μένομεν ἐδῶ εἰς τὴν ἐ-
ξοχὴν πρὸς τὸ παρὸν, Σοφία, ὅταν ὅμως θὰ ἐπανέλ-

θώμεν εἰς τὸ Λονδίνον σκοπεύομεν νὰ σὲ πάρωμεν
μαζὶ μας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μόψις διεστάλησαν ἐπικινδύνως,
ἀλλ' ἀπεσύρθη πρὸς τὴν θύραν ὑπακούσασα εἰς τι τὸ
ὅποιον ἐψιθύρισα.

— Φρεδερίκε, εἶπεν ἡ Μαρία, ἔλα νὰ μὲ βοηθή-
σῃς νὰ πείσω τὴν Σοφίαν. Καὶ ἡ Μόψι ἐγένεν ἄφαν-
τος.

Εἶπά τι περὶ τοῦ Φρεδερίκου Τύρελ προηγουμέ-
νως, ἀλλὰ μόλις δύναιμι νὰ περιγράψω πόσον ὑπερ-
βολικὰ ἰσχνὸς καὶ κομψὸς καὶ γυναικῶδης μὲ ἐφάνη
πρὸ πάντων τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ ἐνδυμασία καὶ
οἱ τρόποι του μὲ καταδιεσκέδαζον. Ἐνόςω ἔμεινα
μὲ τοὺς Τύρελ μία τῶν κυριωτέρων ἀσχολιῶν μου
ἦτο νὰ περιγελῶ αὐτὸν τὸν νέον, πρᾶγμα τὸ ὅποιον
εἶχε τὴν εὐτυχίαν οὐδὲ κἂν νὰ ὑποπτεύεται ἐκεῖνος.
Ἰσως ἡ πείρα τὸν εἶχε διδάξει νὰ μὴ πιστεύῃ ὅτι
ὑπῆρχε νέα αἰσθηνομένη ἀδιαφορίαν διὰ τὴν ἰδιαι-
τέραν εὐνοίαν του. Ἰσως καὶ προσεποιεῖτο τοῦτο,
δὲν θέλω νὰ ἀποφασίσω ποῖον τῶν δύο. Τὸ βέβαιον
ὅμως εἶναι ὅτι ὅτε μὲ ἐπλησίασε ψιθυρίζων (νὰ εἰπῶ
τραυλίζων;)

«Ἢ! κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ ἔλθατε· σᾶς πα-
ρακαλῶ εὐσπλαγχνισθῆτέ μας... ἡσθάνομεθα τὴν
ἐλλειψίν σας τόσον τρομερά!» ἐθεώρει ὅτι τοῦτο
ἦτο ἀρκετὸν νὰ πείσῃ ὁποῖαν δῆποτε φρόνιμον νέαν
νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἀναχωρήσιν της πάραυτα ἀπὸ
Χιλσβρό.

Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ἀναχωρήσω. Ἡσθάνομην
ἀγωνίαν μεγίστης θλίψεως μόνον συλλογιζομένη
τοῦτο ἂν καὶ ἐν ταύτῳ μὲ ἐπῆλθεν ἰδέα ὅτι ἴσως
θὰ ἦτο καλὸν δι' ἐμὲ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐπαυλιν
ἐπὶ τινι καιρὸν. Ἐδίσταζα, ἠρώτησα τὴν Μαρίαν
πότε ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον, καὶ ἐνῶ
συνεζητοῦμεν τὰ περὶ τούτου ἡ Μόψι ἐπανῆλθε. Κατὰ
τὸ ἐπίλοιπον διάστημα τῆς ἐπισκέψεως τὸ μικρὸν
κοράσιον ἤκουε προσεκτικὸν ὅ,τι ἐλέγαμεν περὶ τού-
του, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθην τοὺς φίλους μου εἰς τὴν
θύραν, μὴ ἀποφασίσασα ἂν θὰ ἐπῆγαινα μετ' αὐ-
τῶν εἰς Λονδίνον ἢ ὄχι, ἡ Μόψι ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ
ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαιμόν μου.

— Μὴ φύγῃς μαζὶ τῶν, μὲ ἔλεγεν, εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ σὲ ἀγαποῦν ὅσον ἡμεῖς.

— Μόψι, μικρά μου, ἀπεκρίθην, μὴν εἶσαι παι-
δάκι. Οὐδ' ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτοὺς τόσον ὅσον ἀγαπῶ
σᾶς. Ἄν ἀναχωρήσω δι' ὀλίγον καιρὸν εἶναι βεβαιό-
τατον ὅτι θὰ ἐπιστρέψω.

Ἡ Μόψι εἶπε κρυφίως εἰς τὴν Ἰωάνναν τοὺς φό-
βους της, καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ Ἰωάννα
ἴστατο μακρὰν μου. Ἡ κεφαλὴ μου ἐπόνεσεν ἀπὸ
τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποῖαν κατέβαλα σκεπτομένη
τί ἔπρεπε νὰ κάμω, καὶ ἐκαθήμην μόνη εἰς τὸ σπου-

(1) Ἀνάγνωθι καὶ ὅσα περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου κατεχώ-
ρισεν ἐν τῇ 1ῃ τόμῳ τῆς *Πανδώρας* (σελ. 292—295) ὁ
ἐκ Γαλλίας πολυμαθὴς K. Albert Dumont.

δαστήριον πλησίον τῆς ἐστίης ἀναπολοῦσα τὰς δυσκολίας μου, καταπολεμοῦσα τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ μάτην ἀγωνιζομένη νὰ πείσω ἑμαυτὴν ὅτι δὲν εἶχα καθόλου ἐπιθυμίας. Ἐν τοσούτῳ ἡ Μόψι ἐλθούσα ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας μου καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ φόρεμά μου, ἐγὼ δὲ ἤμην τόσον σκεπτικὴ ὥστε δὲν παρετήρησα ὅτι ἔκλαιε. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Ἰωάννης ὅστις τὸ ἀνεκάλυψε, καὶ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰ γόνατά του τὴν ἐχάδευσεν ὡς ἂν ἦτο γατάκι. Ἀλλ' ἡ μὲν Μόψι δὲν παρηγορεῖτο, καὶ ἐγὼ δὲ αἰσθανομένη ὅτι ἔπταια δὲν ἐπρόφερα οὐδὲ λέξιν. Ὁ Ἰωάννης περιέστρεφεν ἀπορῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς του ἀδελφῆς εἰς ἐμέ. Τέλος τὸ νέον τῆς Μόψι ἐρρέθη εἰς αὐτόν.

— Οἱ μεγάλοι φίλοι ἀπὸ τὸ Λονδίνον τῆς Σοφίας ἦλθαν ἐδῶ καὶ θέλουν νὰ μᾶς τὴν πάρουν.

— Ποιοὶ μεγάλοι φίλοι τοῦ Λονδίνου; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, βλέπων μὲν ἐμέ ἀλλ' ὁμιλῶν εἰς αὐτήν.

— Ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Τύρελ· μία ὡραία κυρία μὲ μεγάλα πτερὰ καὶ σγουρά καὶ μὲ ὡραία στολίδια, καὶ ἕνας ὡραίος κύριος ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἠσθάνθησαν τρομερὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς Σοφίας. Καὶ ἡ Σοφία σκέπτεται νὰ ὑπάγῃ μαζὶ μὲ αὐτοὺς.

Ὁ Ἰωάννης ἐπαυσεν εὐθὺς νὰ τὴν χαδεύῃ καὶ ἐκάθισεν ἡσυχώτατος. ἠσθάνθη τὰ βλέμματα του προσηλωμένα ἐπάνω μου ἐνθέρμως, καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ἀνεγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου· ἔπραξα δὲ τοῦτο μειδιῶσα καὶ λέγουσα·

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ Μόψι μὲ ἠγάπη τόσον πολὺ.

Τότε ὁ Ἰωάννης ἐφίλησε τὸ μικρὸν κοράσιον καὶ εἶπε·

— Πήγαινε κάτω εἰς τὴν Ἰωάνναν, φιλάτῃ μου. ἔχω τι ἰδιαίτερον νὰ εἶπω εἰς τὴν Σοφίαν.

Κατελήφθη ἐντελῶς ἐξ ἀπροόπτου. Ὁ Ἰωάννης ἔκλεισε τὴν θύραν ἅμα ὡς εἰσῆλθεν ἡ Μόψι, καὶ ἐπαυελθὼν ἐκάθισε πάλιν πλησίον τοῦ πυρός. Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἐστίης ἐκαθήμην ἐγὼ καὶ αἱ φλόγες ἐπαίζον μετὰ τὴν ἡμῶν. Ἐπισκιάσας τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς χειρὸς του μὲ παρετήρει, ἐγὼ δὲ ἔβλεπα προσεκτικῶς μέγαν κορμὸν κατακαίόμενον μετὰ τῆς θερμῆς στάκτης.

— Εἶναι ἀληθινόν, Σοφία; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, θὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον;

— Τὸ σκέπτομαι, ἀπεκρίθην εὐθύμως.

— Ἐνόμιζα. . . ἤλπιζα ὅτι ἦσο εὐτυχὴς μαζὶ μας.

— Ναί, ἀπεκρίθην, ἤμην εὐτυχιστάτη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχω ἀνάγκην μικρᾶς τινοῦ ἀλλαγῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπέφερα πολὺ διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον κατέβαλα ὅπως προφέρω ψεῦδος. Ἐγνώριζα κάλλιστα ὅτι δὲν εἶχα ἀνάγκην καμμιάς μεταβολῆς.

— Δὲν ἀπορῶ καθόλου διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τινὰ σιωπὴν. Σὲ ἐκάμαμεν δούλην. Ἐξερύνης πλέον καὶ φεύγεις.

Εἶπε δὲ ταῦτα πικρῶς καὶ περιλύπως, ἐπισκιάζων ἔτι πλείτερον τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὴν χειρὰ του.

— Ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθην, δὲν πρέπει νὰ λέγῃς αὐτά. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξα τόσον εὐτυχὴς ὅσον ἐδῶ μὲ σᾶς.

Ὁμιλήσας δὲ μὲ πλείοτέραν ζέσιν ἢ ὅσον ἐπεθύμουν, καὶ ἡ φωνή μου ἐπαράχθη ὀλίγον ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου. Ὁ Ἰωάννης ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του καὶ ἐλθὼν ὀπισθέν μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπόν μου τὸ ὁποῖον ἐνόει κάλλιστα·

— Σοφία, μὲ εἶπεν, ὑποθέτων ὅτι κατέστησες τὸν ἑαυτόν σου εὐτυχὴ μετὰ ζῆμα, ὑπῆρξα ἐνίοτε ἀρκετὰ τρελλὸς ὥστε νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ εὐχαριστεῖσαι νὰ ζήσῃς πάντοτε μαζὶ μας. Ὅτε πρῶτον ἦλθες ἐδῶ ἐφοβήθην μήπως σὲ ἀγαπήσω ὑπὲρ τὸ δέον, ἀλλὰ τὸ γλυκὺ πρόσωπόν σου καὶ οἱ γλυκεῖς τρόποι σου μὲ ἐνίκησαν. Ἴσως εἶναι ἀγενὲς νὰ σὲ ὁμιλήσω περὶ τούτου, ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ὅλα ὅσα δύναμαι νὰ σὲ προσφέρω, ὅπλα δὲ μόνον ἀληθῆ ἀγάπην, ἀγάπην ἀληθεστέραν ἢ ὅσον θ' ἀπαντήσῃς ποτὲ εἰς τὸν εὐθυμότερον κόσμον, ἀλλ' ὄνομα κηλιδωμένον καὶ ταπεινοτάτην οἰκίαν. ἔχω χρέη νὰ πληρώσω καὶ κηλιδῶ νὰ ἀποπλύνω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου· πλὴν ὅμως σ' ἐρωτῶ, Σοφία, θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου; ὅταν ἔχω τὴν ἀγάπην σου τίποτε δὲν θὰ μὲ φαίνεται ζοφερόν ἢ δύσκολον.

Ἦτο σκληρότατον! Ἡ καρδιά μου ἦτο πλήρως χαροποιᾶς ἀπαντήσεως διὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην· πλὴν τὸ ἀνήτυχον πρόσωπον τῆς Κ. Χόλιγκφορθ ἦτο ζωηρῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καὶ τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ εἶπω τεθλιμμένη·

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, Ἰωάννα. Εἶναι ἀδύνατον, εἶναι ἀδύνατον!

— Διατί; μὲ ἠρώτησε σχεδὸν ἀγρίως καὶ ἐγερθεὶς ὑπὲρ ἐμέ. Εἶπέ με ὅτι δὲν εἴμφορὸς νὰ μὲ ἀγαπήσῃς. . . εἶπέ με ὅτι προτιμᾷς νὰ φυλάξῃς τὸν ἑαυτόν σου διὰ περισσοτέρας τιμᾶς, διὰ περισσοτέραν εὐδαιμονίαν καὶ ποτὲ μου πλέον δὲν θὰ σὲ ταράξω. Ἄν ἤμην εἰς διαφορετικὴν θέσιν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑπερσπισθῶ ἑμαυτόν, ἀλλὰ θὰ μὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσω βλέπων σε δυσχερεστέρην καὶ αἰσχυνομένην. Διατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, Σοφία;

Ἐγὼ δὲ συσφίγγασα τὰς χεῖράς μου προσεπάθησα νὰ εἶπω μετὰ σταθερότητος·

— Διὰ λόγον τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ εἰπῶ, Ἰωάννη. Ἄς μείνωμεν καλοὶ φίλοι.

— Φίλοι! ἐπανέλαβε πικρῶς. Καλά! Εἶχα ἄδι-

κον νὰ συλλογίζωμαι τὴν ἰδικήν μου εὐτυχίαν ἐνώπιον τῆς κοσμικῆς σου ὑπεροχῆς. Ὑγίαινε, Σοφία. Πηγαίνω εἰς Λονδὶνον αὐριον τὸ πρωῒ. Ἰσως θὰ ἀναχωρήσης πρὶν ἐπιστρέψω.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε πάραυτα τοῦ δωματίου. Ἐγὼ ὁμως ἔμεινα ἐκεῖ περὶ τὴν μίαν ὥραν διανοούμενη ἂν ὅ,τι συνέβη τόσον ταχέως ἦτο ἀληθές, καὶ ἂν τωρὸντι εἶχα ἀρνηθῇ νὰ γίνω σύζυγος τοῦ Ἰωάννου Χόλιγκφορθ.

Μετὰ τὸ τέτον ἀπεσύρθη ἐνωρίς λέγων ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ τὴν τετάρτην ὥραν τὸ πρωῒ εἰς Χίλσθρό. Ἡ Μόφι ἀπεκοιμήθη, ἡ Ἰωάννα ἐδυθίσθη εἰς τὰ βιβλία τῆς. Ἐμεινε λοιπὸν ἡ Κ. Χόλιγκφορθ καὶ ἐγὼ κρατοῦσα κέντημα εἰς τὰς χεῖρας· τὰ δάκτυλά μου ὁμως ἔτρεμαν τόσον ὥστε αἱ βελοναὶ ἐγένοντο ὀλαι στραβάι. Ἐνίοτε ἀνεγείρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς συνήντων τὰ τεταραγμένα βλέμματα τῆς Κ. Χόλιγκφορθ. Εἶχεν ἰδεῖ ὅτι συνέβη τι μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἐμοῦ καὶ ἐμάντευτα ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς ἦτο πλήρης ἀνησυχίας. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ὑποφέρω· μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο δίκαιον μετ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκμα. Πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν ὠργίσθη καὶ ἤσθάνθη ἐμαυτὴν ἀνυπόμονον ἐναντίον τῆς φιλτάτης γραΐας κυρίας. Θὰ ἐθυσίαζα ἐκείνην ὅτε ἦτο νέα τόσῃν ἀγάπῃν ὅσην ἐγὼ;

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἰωάννα κλείσασα τὰ βιβλία τῆς ἔφερε τὴν κοιμωμένην Μόφιν εἰς τὴν κλίνην τῆς· ἡ δὲ Κ. Χόλιγκφορθ καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν μόναι ἡ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης, ἠκούετο δὲ μόνον ὁ ἥχος τῶν βελονῶν τῆς φίλης μου.

— Κυρία Χόλιγκφορθ, εἶπα ἀρεῖσα τὸ ἐργόχειρόν μου, μὲ τρέμουσιν σχεδὸν φωνήν, μὴ μὲ βλέπετε τοιοῦτοτρόπως. Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω καὶ δὲν τὸ ἀξίζω.

Διατί εἶπα τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐννοῶ· μίαν στιγμὴν πρὶν ὁμιλήσω δὲν εἶχα κανένα σκοπὸν νὰ εἶπω ταῦτα. Ἡ Κ. Χόλιγκφορθ ἔπαυσε νὰ πλέκη καὶ μὲ ἠρώτησε μετ' ἀπορίας·

— Τί ἐννοεῖς; φιλτάτη μου, δὲν σὲ καταλαμβάνω. Τί ἐκφράζουν τὰ βλέμματά μου τὸ ὅποιον δὲν ἠμπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς;

— Ὡ Κ. Χόλιγκφορθ, ἀπεκρίθην καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν μου τὰς καταφλεγόμενας παρειάς μου. Μὲ βλέπετε, μὲ βλέπετε καὶ ἐννοῶ τί ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἀποφύγω;

— Φιλτάτη μου, ἠρώτησεν ἡ κηδεμών μου, μήπως ἦναι τι περὶ τοῦ Ἰωάννου;

— Ναί, ἀπεκρίθην ἀπελπισμένη, πρόκειται περὶ τοῦ Ἰωάννου. Νομίζετε ὅτι θέλω νὰ σᾶς τὸν πάρω καὶ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω, καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμω, καὶ τοῦ τὸ εἶπα. Θ' ἀναχωρήσω εἰς Λονδὶνον μὲ

τοὺς φίλους μου τοὺς Τύρελ, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ σᾶς ταράξω.

Ἦμην σχεδὸν τυφλὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ δὲν ἤξευρα καὶ εἰς ποῖον μέρος τοῦ δωματίου εὕρισκόμην. Ἀλλ' ἡ Κυρία Χόλιγκφορθ μ' ἐπλησίασε, μὲ ἐνπηγαλίσθη, μ' ἐχάδευσεν καὶ εἶπε·

— Φιλτάτη μου, τοῦτο λοιπὸν εἶναι τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον ἔφερε ταραχὴν μεταξὺ μας; Ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἠθελες νὰ μὲ ἀρπάσῃς τὸν Ἰωάννην· ἀπ' ἐναντίας ἐφοδούμην μήπως ἦσο παραπολὺ νέα διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἀξίαν του. Ἐφοδούμην μήπως λυπηθῇ καὶ ὑποφέρῃ ὁ υἱός μου, τοῦτο μόνον.

Τὸ πρόσωπόν μου ἦτο κρυμμένον εἰς τὰς μητρικάς της ἀγκάλας, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσω καὶ μὲ ἐφάνη ὅτι ἡ καρδία μου ἔπαυσε νὰ πάλλῃ. Τέλος ἐψιθύρισα·

— Ὡ Κ. Χόλιγκφορθ, ἔκαμα μεγάλον σφάλμα. Εἶναι δυνατόν ὅτι ἀληθῶς...

— Ὅτι ἀληθῶς σὲ θέλω διὰ κόρην μου; μὲ ἠρώτησε μειδιῶσα. Ναί, εὐχαρίστως, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, φιλτάτη μου, ἂν τοῦτο ἦναι διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Πλὴν δὲν πρέπει ν' ἀποφασίσῃς ταχέως· ὑπάρχουν μεγάλα μειονεκτήματα εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο τὰ ὅποια πρέπει νὰ σκεφθῇς, καὶ ἐγὼ, ὡς κηδεμών καὶ φίλη σου χρεωστῶ νὰ σὲ τὰ καταδείξω. Πρέπει νὰ λησμονήσω τὰ συμφέροντα τοῦ υἱοῦ μου ὅπως ἐκτελέσω πιστῶς τὸ καθήκόν μου. Ὁ Ἰωάννης ἔχει νέφος ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του.

— Μὴ λέγετε τοῦτο, μὴ! ἀπακρίθην, καὶ ἑκατὸν νέφη ἂν εἶχεν εἰς τὸ ὄνομά του θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ δι' ἐμέ.

— Τότε λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς πολὺ; μὲ εἶπε τρυφερῶς, στενάζουσα καὶ μειδιῶσα ἐν ταῦτῳ.

— Νομίζω ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολὺ, ἀπεκρίθην, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μόνον διὰ τὴν δυστυχίαν μου, διότι γνωρίζετε ὅτι τὸν ἠρνήθην.

— Καλὰ, εἶπεν ἐκείνη εὐθύμως, ἴσως εἶναι διὰ καλλίτερον. Πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς Λονδὶνον μὲ τοὺς φίλους σου καὶ νὰ δοκιμάσῃς διὰ τῆς ἀπουσίας καὶ τῆς συγκοινωνίας τῶν ἄλλων τὸ αἶσθημά σου. Ἄν δὲν ἐλκυσθῇς ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι κατέχουν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὸν κόσμον, νομίζω ὅτι ὁ Ἰωάννης μὲ ὅλην του τὴν ὑπερηφάνειαν θὰ σὲ προτείνῃ καὶ πάλιν. Εἶμαι βεβασία ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἔκμα εἰς τὴν θέσιν του, προσέθηκεν ἀνεγείρουσα τὸ τεταραγμένον πρόσωπόν μου καὶ βλέπουσα αὐτὸ μὲ στοργὴν ὁπωσοῦν εἰρωνικὴν.

Ἐγὼ δὲ ἐναγκαλισθεῖσα κατεφίλησα αὐτὴν μετὰ δακρύων καὶ μετὰ ταῦτα ἐκαθήσαμεν πλησίον τῆς ἐστίας ὁμιλοῦσαι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε, παραδόξως πως, ὅτι ὑπῆρχε εἰς

τὴν κλίνην μου αἰσθανομένη ἐμαυτὴν τόσον πολὺ φρονιμωτέραν, ὥστε πρὶν βάλω ἀκόμη τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ προσκέφαλόν μου, ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω ἂν ἡγάπων τὸν Ἰωάννην Χόλιγκφορθ. Τοῦτο δὲν προήρχετο διότι ἐφοβούμην τὰς «θυσίας» τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ του ἔλεγεν ὅτι θὰ ἔκκαμνα ἂν ἐγινόμην σύζυγός του, διότι οὐδέποτε ἐσυλλογίσθην καὶ αὐτὰς· ἔζησα τόσον εὐτυχὴς εἰς Χιλσθὸρ ὥστε οὐτε ἐφαντάσθην ὅτι ὑπῆρχαν. Ἀλλ' εἶχα πρόληψιν ὅτι ἐχρεώσθουν νὰ αἰσθανθῶ χαρὰν δι' ὅλα ὅσα εἶχα μάθει τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο· πρῶτον ὅτι ὁ Ἰωάννης μὲ ἡγάπα ἀληθῶς, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο ἐτοιμὴ νὰ μὲ παραλάβῃ ὡς τέκνον της. Καὶ ὁμως αἰσθανομένη ὅτι ἐγενόμην φρόνιμος εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, ἐφοβούμην ὑπερβολικὰ νὰ ἐπανίδω τὸν Ἰωάννην. Ἦκουσα αὐτὸν ἀπερχόμενον πρὸ τοῦ ἐξημερώματος καὶ συνέλαβα ἐμαυτὴν ἐλπίζουσιν ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐπαυλιν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

Τὴν ἐπαύριον ἤμην τῆς αὐτῆς διαθέσεως· ἤσθονόμην ἐμαυτὴν τοσοῦτον σεβρὰν καὶ ἡσυχον, ὥστε ἀπεφάσισα ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχω τὴν μεγίστην ἐκείνην ἀγάπην πρὸς τὸν Ἰωάννην τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ὡς χρέος τῆς συζύγου. Ἐσυλλογίσθην ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ γράψω εἰς τὴν Μαρίαν καὶ νὰ συνεννοηθῶ μετ' αὐτῆς ἵνα ὑπάγω μαζὶ της εἰς Λονδίνον. Πλὴν τότε ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀπεχωρίζομην τὴν ἐπαυλιν τοσοῦτῳ μὲ κατέθλιψεν, ὥστε ἐπεθύμησα νὰ μὴ εἶχα ποτὲ ἰδῇ αὐτήν. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐτυράνουν τοιοῦτοτρόπως ἐμαυτὴν ὅτε συνέβη ἀπροσδόκητόν τι τὸ ὁποῖον σκληρῶς μὲ ἐκάνεφερον εἰς τὰ λογικά μου.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰωάννου, ἐπεριδιάβαζα ἄνω καὶ κάτω εἰς τὴν ψυχράν δειδροστοιχίαν κατὰ τὴν ὥραν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ νύξ ἐπλησίαζεν. Ὁ κοκκινωπὸς ἥλιος ἔδυσεν ὀπισθεν τοῦ σκοτεινοῦ θάσου. Ἄνθρωπός τις, ἐκβαλὼν τὸν πῆλόν του μὲ ἐπλησίασε· ἀνεγνώρισα δὲ ὅτι ἦτο ἱρλανδὸς τις γεωργός, τὸν ὁποῖον εἶδα ἐργαζόμενον εἰς τοὺς κήπους τοῦ πύργου.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία! μὲ εἶπε, πλὴν εἰς εἴθε ἡ κυρία Σοφία Δάκρ;

— Ναί, ἀπεκρίθην. Ὡραία ἐσπέρα ἀπόψε, δὲν εἶναι ἀληθές; Τί μὲ θέλεις;

— Ὡς λοιπὸν, ναί, ὥραία βραδυὰ εἶναι· ἄς ἔχει δόξαν ὁ Θεός! ἀπεκρίθη ὁ γεωργός· πλὴν, ἡ Κ. Βέατου ἔχει τρομερὰν ἀνησυχίαν· ἐπιθυμεῖ νὰ περάσῃτε ἀπὸ τὸν πύργον· ὅσον ταχύτερον τόσον καλλίτερον, διότι ἔχει τί σπουδαιότατον νὰ σὰς εἰπῇ.

— Νὰ περάσω ἀπὸ τὸν πύργον! ἀνέκραξα. Ἡ-ξεύρεις, Κώστα, τί ὥρα εἶναι;

— Ὡ ναί, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ Κώστας· εἶναι

τρεῖς καὶ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ δύῃ, πλὴν μὴ φοβῆσθε· θὰ σὰς συνοδεύσω εἰς ὅλον τὸν δρόμον καὶ ἂν τολμήσῃ νὰ σὰς κυτάξῃ ἔστω καὶ λαγῶς, θὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Ἡ Κ. Βέατου θὰ ἤρχετο νὰ σὰς ὁμιλήσῃ ἡ ἰδία ἂν δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τὴν ἰδοῦν ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν, προσέθηκεν ὁ Κώστας τείνας τὸν ἀντίχειρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας μου. Ὁ Θεὸς ν' ἀπομακρύνῃ τὴν θλίψιν ἀπὸ τὴν θύραν της· πλὴν φοβοῦμαι ὅτι ὑπάρχει δυστυχία εἰς τὸν ἀέρα!

Δὲν ἐνόησα ἐντελῶς· ἂν ἡ ἐπικειμένη δυστυχία ἦτο διὰ τὴν Κ. Βέατου ἢ διὰ τὴν Κ. Χόλιγκφορθ· ὑπέθεσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς τελευταίας καὶ ἐσυλλογίσθην εὐθὺς τὸν ἀπόντα σύζυγον καὶ πατέρα. Ἠσθάνθην ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς γραίας.

Ὁ γεωργὸς ὑπεσχέθη νὰ περιμεῖνῃ εἰς τὴν θύραν καὶ τρέξασα εἰς τὴν οἰκίαν ἡτοιμάσθην διὰ τὴν ἐκδρομήν.

— Πηγαίνω νὰ περιπατήσω, Ἰωάννα, εἶπα πλησιάσασα εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου. Μὴν ἀπαρήσετε ἂν δὲν ἐπιστρέψω πρὶν νυκτώσῃ.

— Πλὴν, Σοφία! ἤκουσα αὐτὴν ἀρχίζουσιν νὰ λέγῃ, ἀλλὰ δὲν περιέμενα τὴν ἐξακολούθησιν.

Πόσον ἐδασάνισα τὸν ἐγκέφαλόν μου καθ' ὁδὸν προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας προσκλήσεως. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐφантаζόμην ἦτο ὅτι ὁ Κ. Χόλιγκφορθ ἐφυλακίσθη· οὐδέποτε ἐσκέφθην τι πλησιάζον εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Κ. Βέατου μὲ περιέμενεν ἀνυπομόνως εἰς τὴν θύραν· εἶχε τέτοιον ἔτοιμον δι' ἐμὲ καὶ ἤρχετο νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ πύλου καὶ τῶν ὑγρῶν ὑποδημάτων μου. Ἀμα ὡς ἐκάθισα πλησίον τῆς ἐστίας της·

— Μὴ φροντίζετε περὶ ἐμοῦ, Κυρία Βέατου, εἶπα παρακλητικῶς· εἰπέτε με τί τρέχει.

— Πῆς πρῶτον ὀλίγον τέτοιον, φιλτάτη μου νέα κυρία, μὲ ἀπεκρίθη· αἱ κακαὶ εἰδήσεις μανθάνονται ἀρκετὰ ἐνωρὶς πάντοτε.

— Δὲν θὰ τὸ βάλω εἰς τὸ στόμα μου, εἶπα ἀποβαλοῦσα αὐτὸ, ἂν δὲν μὲ εἰπῇτε εὐθὺς τί τρέχει.

Καὶ ἀμυδρά τις ὑποψία τῆς ἀληθείας διήλθεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου.

— Λοιπὸν, φιλτάτη μου, εἶπεν ἡ Κ. Βέατου ἀρχίσασα νὰ κλαίῃ, βλέπεις, ἐγίνε τρομερὰ καταστροφή εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Λονδίνου. Τὰ ἄλογα ἐπασαν ἐνῷ διέβαιναν ἀπὸ μίαν γέφυραν, καὶ ἡ ἄμαξα ἀνεποδογυρίσθη εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ λέγουν ὅτι ὅλοι ἐφονεύθησαν ἢ ἐπνίγησαν. Καὶ ὁ ταλαίπωρος ὁ νέος Κ. Χόλιγκφορθ ἦτον εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτήν· καὶ ὦ! πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ εἰπῶ ἐγώ! ἀπέθανεν, ἀπέθανε σκληρῶς. Ἐστειλα νὰ σὲ φωνάξω, φιλτάτη μου νέα κυρία, διὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ τὸ εἰπῇς μὲ τρόπον εἰς τὴν μητέρα του· διότι δὲν ὑπάρχει ψυχὴ

γεννητὴ εἰς ὄλον τὸ χωρίον τολμῶσα νὰ φέρῃ τὸ νέον αὐτὸ εἰς τὴν θύραν τῆς, καὶ ἐνδεχόμενον νὰ φέρουν εἰς τὰς οἰκίας τὰ σώματα. . .

— Σταμάτησε! εἶπα, Κυρία Βέαυ. . . εἶσαι βέβαια. . . Ἀλλὰ δὲν ἠσθάνθην πλέον μετὰ τὰς λέξεις ταύτας εἰμὴ ὅτι τὸ πρόσωπόν μου κατεπάγωσε καὶ ὑγράνθη· ἐνθυμοῦμαι μόνον ὁσμὴν ἐξυδίου καὶ κρασίου καὶ ἤχον ψιθυρισμοῦ καὶ κλαυθμοῦ.

— Φιλτάτη καρδιά! καρδοῖλα μου! ποῖος τὸ ἐπίστευεν ὅτι θὰ τὸ ἠσθάνετο τόσον! ἤκουσα τὴν καλὴν γυναῖκα λέγουσαν, καὶ ἀνεγερθεῖσα εἰς τοὺς πόδας μου προσεπάθησα νὰ βάλω τὸν πῖλόν μου, μὲ ὅλας τὰς παρκαλήσεις τῆς νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον.

— Ὁχι, ὄχι, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν! ἀπεκρίθην τρέμουσα. Ἦμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ ἄλλος τις νὰ τῆς τὸ εἶπῃ καὶ θὰ τὴν σκοτίωσῃ αὐτό. Ἄφες με νὰ ἀναχωρήσω εὐθύς! Ἄφες με!

Εἰς τὴν θύραν μὲ περιέμενεν εἰς τὸ ψυχρὸν σκότος ὁ Κώστας μὲ ἵππον καὶ ἄμαζαν ἐξοχικὴν.

— Ἐσυλλογίσθην ὅτι θὰ σὰς ἐτάρχυνεν ὀλίγον ἢ εἰδησις, κυρία, μὲ εἶπε, καὶ ἐξεύξα αὐτὸ τὸ ἄλογον εἰς τὴν παλαιὰν αὐτὴν ἄμαζαν. Δὲν εἶναι ἀξία διὰ κυρίαν ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τοὺς γλυστεροὺς αὐτοὺς δρόμους διὰ τοὺς πόδας σας.

Ἀγνοῶ πῶς ἐγένεν ἡ ἐφ' ἀμάξης ἐπιστροφή μιν· ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι εἶπα μίαν φορὰν εἰς τὸν Κώσταν·

— Εἶναι ἐντελῶς βέβαιον, ἐντελῶς βέβαιον ὅτι ὁ Κ. Χόλιγκφορθ ἦτο. . . ἦτο. . .

— Ὁχι, κυρία, ὄχι· μὲ ἀπεκρίθη· καθόλου βέβαιον. Λέγουν ὅτι ὁ Κ. Ἰωάννης ἦτο εἰς τὴν ἄμαζαν, ἀλλὰ κἀνεῖς δὲν τὸν εἶδε νεκρὸν, καθόσον τοῦλάχιστον ἐγὼ ἔμαθα.

Παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως καὶ διέβην περὶ τὴν δειροστοιχίαν ἐνόσω ἡ σελήνη ἤρχιζε νὰ φωτίζῃ τὸν παγωμένον κόσμον. Ὅτε δὲ ἐπλησίισα εἰς τὴν θύραν ἐφαντάσθην ὅτι ἤκουσα κλαύματα καὶ ὀλοφυμούς· ἀλλ' ἦτο ἡ Μόψι ψάλλουσα εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅπισθεν τοῦ παρκαθύρου εἶδα τὴν Ἰωάννην περιπατοῦσαν εἰς τὸ ἐστιατώριον καὶ προετοιμάζουσαν τὴν τράπεζαν διὰ τὸ δείπνον. Τὰ πάντα ἦσαν ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικά ὅπως τὰ ἀφῆκα πρὸ δύο ὥρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Τὰ κοράσια μὲ ἠκολούθησαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἀποροῦντα ποῦ ἦμην τόσον ἀργά. Ἀλλὰ προφασισθεῖσα ὅτι ἦμην κοπιασμένη τὰ παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφήσουν μόνην. Τότε ἐκλείδωσα τὴν θύραν καὶ ἐπέρξα μόνη ὁλόκληρον ὥραν ἀγωνίας· ὁ πυρετὸς τῆς ἀβεβαιοῦς δὲν μὲ ἄφινε νὰ κλάσω· ὑπέφερα εἰς

τοιοῦτον βαθμὸν ὅσον οὐδέποτε εἶχα κἀν φαντασθῇ.

Ἵπρχέ τι τόσον τρομερὸν περὶ τοῦ ὁποίου ἐπρεπε νὰ βεβιωθῇ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ κάμω. Ὁ Ἰωάννης ἐφανεύθη, ἀπεσπάσθη ἀπὸ πάσων ἀγάπην καὶ ἐλπίδα βοηθείας ἐκ μέρους μας. Ὁ Ἰωάννης ἐπληγώθη καὶ ἀπέθανε μακρὰν τῆς οἰκογενείας του μὴ ἔχων τινὰ πλησίον αὐτοῦ νὰ τὸν περιβάλῃ, ἄνευ τῆς εὐλογίας τῆς μητρὸς του, ἄνευ οὐδενὸς δυνάμενου νὰ τῷ ψιθυρίσῃ ὅτι τὸν ἠγάπων καὶ ὅτι ὄλην μου τὴν ζωὴν θὰ ἐπένθουν δι' αὐτόν! Ὁ Ἰωάννης ἐχάθη ἀπὸ τὴν γῆν· μὰς ἀφῆρέθη διὰ παντός! Δὲν θὰ τὸν εἶδεπα πλέον ἕως ὅτου οἱ ὀφθαλμοί μου θὰ ἐγένοντο σκοτεινοὶ καὶ ἡ κόρη μου λευκή· ἔσως δὲ τότε ἀκόμη θὰ ἔμενα μακρὰν αὐτοῦ ὅσον πάντοτε! Αἱ ἀσθενεῖς ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐπιπταν γαλήνιοι περὶ ἐμὲ καὶ ἡ φρίκη τοῦ θανάτου κατεπάγωνε τὴν καρδίαν μου.

Ἡ ὥρα τοῦ τεύρου ἔφθασε καὶ τὰ κοράσια ἐλθόντα ἐκρούσαν τὴν θύραν μου. Εἶποῦσα δὲ ὅτι εἶχα ποπονοκέφαλον τὰς παρεκάλεσα νὰ μὲ φέρουν τὸ δείπνον εἰς τὴν κλίνην μου· ὥστε ἀνεχώρησα. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Κ. Χόλιγκφορθ, μὲ ἐξέτασεν ἀνησυχῶς περὶ τῆς υἱείας μου, σφίγγουσα μὲ τὰς δροσερὰς καὶ μαλακὰς χεῖράς τῆς τοὺς καταφλεγομένους μὲνυγγὰς μου· καὶ ἐγὼ ἔμενα οὕτω ὑπὸ τὰς χεῖράς τῆς καταβεβλημένη ἀπὸ τὸ σκληρὸν μυστικόν μου. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ εἶπω ἐκείνην τὴν νύκτα. Ὅτε θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθουν τὸ χειρότερον, τότε ἦτο καθήκον μου νὰ τὰς βοηθήσω ἐν τῇ ἀγωνίᾳ των. Ἀλλ' ἦμην εἰς κατὰστασιν νὰ ἐκτελέσω τοιοῦτον χρέος τὴν στιγμὴν ἐκείνην; Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὑπῆρχεν ἀκόμη μία ἐλπίς εἰς τὴν ὁποίαν προσκολληθήην μετ' ἀγρίας ἐνεργητικότητος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπέθανεν· δὲν ἦτο σωστὸν νὰ ἀπέθανεν· ἤρχισα δὲ τότε νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ μὴν ἀσεβήσω. Προσεπάθησα ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν καρδίαν τὴν φωνὴν «Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου» ἀλλ' ἠσθάνθην ὅτι ἡ θύελλα τῆς θλίψεώς μου θὰ κατέπνιγεν αὐτὴν πρὶν προφθάσῃ ἀκόμη εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἐπροσποιήθην ὅτι ἀπεκοιμήθην καὶ ἤκουσα σιγαλὰ βήματα περὶ τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἡσυχὰ ψιθυρίσματα· ἐγίνωσκα δὲ κάλλιστα ὅτι τρία προσφιλῆ ὄντα ἐπυγρύπνουν καὶ περιστρέφοντο πλησίον μου. Προσεπάθησα νὰ μὴ συλλογισθῶ τὸν ὀλοφυγμὸν τῆς ἀγωνίας, ὅστις θὰ ἐξήρχετο μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ ἡσυχὰ ἐκεῖνα χεῖλη. Μικρὸν κατὰ μικρὸν μὲ ἀφῆκον μόνην πιστεύουσαι ὅτι ἐκοιμώμην βαθέως. Πλὴν μὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ ἦτο δυνατόν δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα. Πιθκνὸν νὰ ἤρχετο εἰδησις τις τὴν νύκτα καὶ ἐγνώριζα ὅτι ὅτε θὰ ἐφθάνεν ἡ ὥρα ἐκείνη, δὲν ἐπρεπε ν' ἀποφύγω τὸ καθήκον μου νὰ φέρω εἰς τὴν δυστυχῇ μητέρα τὸν πι-

κρὸν σταυρόν της καὶ νὰ τὸν τοποθετήσω ἢ ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ὀμῶν της.

Ἀφ' οὗ ὅλοι ἀνεπαύθησαν, ἀνηγέρθη καὶ κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ ἀντανάκλασις τῆς χιόνης ἐφώτιζεν ἀρκούντως ὅπως βλέπω ποῦ ἐπήγαينا. Πόσον τρομερῶς μαῦραι ἐφαίνοντο αἱ ἐπὶ τοῦ τοίχου σκιαί. Αἱ στεναὶ θύραι τῶν διόδων ὁμοιάζαν νεκροκράββατον. Ἡ κλίμαξ ἦτο ἀπαίσιον βάραθρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδυθίσθησαν ἅπανσι αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ ἡδوناί! Πόσον οἱ ἀστέρες ἔτρεμν ὀπισθεν τῶν παραθύρων, καὶ πῶς ὁ νυκτερινὸς ἀὴρ ἐστέναζεν! Εἶδα γραῖαν ὑπνέτριαν καθημένην ἀκόμη πλησίον τοῦ πυρὸς τοῦ μαγειρείου.

— Σάλλυ, τῇ εἶπα, ἂν φθάσῃ κάμμία εἰδήσις αὐτὴν τὴν νύκτα ἢ πολλὰ πρῶτ, ὑποσχέθητί με ὅτι θὰ ἔλθῃς πρῶτον εἰς ἐμὲ πρὶν τὴν εἰπῇς εἰς τὴν κυρίαν σου ἢ εἰς ἄλλον.

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ, παιδί μου! ἀνέκραξεν ἡ Σάλλυ, φοβοῦμαι ὅτι καὶ ἔχεις. Πρόσεξε μὴ ἀρπάσῃς κάμμιν θέρμην.

— Δός με τὴν ὑπόσχασίν σου! ἀπεκρίθην συνθλίβουσα τὰς χεῖράς μου. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς τὴν γραῖαν τὸ τρομερὸν μυστικόν μου καὶ νὰ ἀγρυπνήσω μαζὶ τῆς μέχρι τῆς πρωῒας. Ἐφοβήθην ὅμως μὴ πῶς φωνάξῃ καὶ ἀκουσθῇ ἐπανηλθα λοιπὸν εἰς τὴν κλίνην μου. Ὅτε δὲ τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν πέμπτην ὥραν ἐκαλύφθην μὲ τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ ἐξῆλθα εἰς τὴν δεδροστοιχίαν νὰ περιπατήσω μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ἀλλαγῆς. Ἐφοβούμην μὲν σχεδὸν τὰ μέγιστα δένδρα τὰ ὅποια ἦσαν κατὰμαυρα ὡς πρὸς τὴν χιόνα καὶ ὁμοιάζαν φαντάσματα, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἔτρεμα εἰς τὰς μελαγχολικὰς γωνίας τοῦ δωματίου μου, μὲ τὸ μονῆρες φῶς καὶ τὴν ἔρημον στάκτην τῆς ἐστίας μου. Ἐπορεύθην μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς θύρας καὶ μάλιστα ἐξῆλθα εἰς τὸν δρόμον ἐλπίζουσα νὰ ἴδω κανένα ὁδοιπόρον δυνάμενον νὰ μὲ εἴπῃ τί περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἀμάξης. Ἡ ἐδὸς ἦτο λευκὴ καὶ προκλητικὴ ἐνώπιόν μου προσεπάθησα νὰ καταμετρήσω πόσον ἀπέειχεν ἡ πλησιεστέρα καλύβη τῶν περιχώρων, ὅπου πιθανὸν νὰ ἐμάνθῃ τι δυνάμενον νὰ καταπραῦνῃ τὴν φοβερὰν ἀμφιβολίαν μου. Ἀλλ' ἡ κεφαλὴ μου ἦτο παραζαλισμένη, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐμέτρησα καλῶς τὴν ἀπόστασιν· διότι, ἀφοῦ περιεπάτησα ἐν μίλιον δὲν ἤυρα οὐδεμίαν κατοικίαν. ἤρχισεν πλέον ἡ πρωῒα καὶ ὁ κόσμος μοι ἐφαίνετο κάτωχρος καὶ μελαγχολικός. Αἶφνης ἔχασα τὰς δυνάμεις μου, ἡσθάνθην ὅτι ἐλειποθύμουν καὶ καθήσασα ἐπὶ σωροῦ λίθων ἐκάλυψα διὰ τοῦ ἐπανωφορίου μου τὸ πρόσωπόν μου. Ἐνθυμοῦμαι πόσον αἱ ιδέαι ἔγιναν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διακεκομμέναι καὶ συγκεχυμέναι καὶ ὅτι αἱ αἰσθήσεις μου ἐναρκώθησαν. Ἐξύ-

πνησα ἅπαξ ἡ δὲ καὶ εἶπα κατ' ἐμαυτὴν ὅτι θὰ ἀνεγείρομην μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ἀλλ' ὅτι εἶχα ἀνάγκην ὀλίγης ἀκόμη ἀναπαύσεως. Ἐμείνα δὲ οὕτω βυθισμένη εἰς εἶδος ἀνοήτου ὀνείρου καὶ βασάνου, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πόσην ὥραν, ὅτε αἶφνιδίᾳ ἀφῇ χειρὸς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μὲ ἔκαμε νὰ ἀναπηδήσω, καὶ φωνὴ τις εἶπε·

— Τί ἔχεις, τλαλίπωρή μου γυναῖκα;

Ἡ φωνὴ ἦτο ἀνδρὸς... φωνὴ οἰκειοτάτη εἰς ἐμὲ, τέκνα μου, ἡ φωνὴ ἦτο τοῦ Ἰωάννου Χόλιγκφορθ.

Κραυγᾶσασα ἀγρίως ἀπέρριψα τὸ ἐπανωφόριον ἀπὸ τοῦ πρόσωπόν μου καὶ φωνάζουσα «Ἰωάννη!... Ἰωάννη!» τὸν ἤρπασα ἀπὸ τὰς δύο του χεῖρας. Ἦτο ἔμπροσθέν μου ἀβλαβής.

— ὦ! σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου! ἀνέκραξα πάλιν καὶ κατεβλήθην ὑπὸ βροχῆς δακρύων φοβεράς, ἂν καὶ οὐδὲ ἐν εἶχα χύσει καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐφανταζόμην αὐτὸν κείμενον νεκρὸν ἢ θνήσκοντα.

— Ἐνόμιζα ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν σου παρὰ εἰς τὸ νεκροκράββατον! Ἐλεγα κλαίουσα ἀπὸ τὴν παράφρονα χαράν μου, καὶ ἀγνοοῦσα σχεδὸν τί ἐπρόφρα.

— Σοφίᾳ! μὲ εἶπεν ὁ Ἰωάννης, εἶμαι εἰς τὰ σωστά μου; Λέγεις ὅλα αὐτὰ ἀποτεινομένη εἰς ἐμέ;

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπεκρίθην. Δὲν εἶναι πρέπον, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμω διαφορετικά. ὦ πόσον ὑπέρερα. Οὐδεὶς τὸ ἠξέσκει ἐκτὸς ἐμοῦ. Τὸ ἤκουσα τὴν πρελθοῦσαν νύκτα καὶ τὸ ἔκρυψα ἕως τώρα καὶ αὐτὸ σχεδὸν μὲ ἐφόνευσε.

— Φοβεῖς ἐαυτὴν καθημένη ἐδῶ εἰς τὸ ψῦχος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Εἶσαι καταπαγωμένη.

Καὶ καλύψας με μὲ τὸν ἐπενδύτην μου ἔλαβε τὸν βραχίονά μου ὑπὸ τὸν ἰδικόν του.

— Ποῖος σὲ εἶπε περὶ τῆς ἀμάξης; μὲ ἠρώτησεν.

— Ἡ Κ. Βέατυ, χθὲς τὴν νύκτα, ἀπεκρίθην.

— Ἡδύνατο νὰ σιωπήσῃ ἕως σήμερον. Πολλοὶ δυστυχεῖς ἐφονεύθησαν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐσώθησαν, ὡς ἐγὼ, ἀβλαβεῖς. Καὶ λοιπὸν τὸ ἐρύλαξες μυστικὸν ἀπὸ τὴν μητέρα μου, καὶ ἐλυπήθης δι' ἐμέ; Σοφίᾳ, δύνῃμαι νὰ σὲ κάμω πάλιν τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν σὲ ἔκαμα μίαν ἐσπέραν πρὶν ἀναχωρήσω; Ἄν ὅμως σὲ λυπῇ μὴ μὲ εἴπῃς τίποτε.

— Δύνασαι, Ἰωάννη, ἀπεκρίθην.

— Καὶ τί θὰ μὲ ἀπαντήσῃς; ἠρώτησεν.

— Ὅτι ἐπιθυμοῖς, ἀπεκρίθην μὲ ἑλλειψίν ἀξιόπρεπείας, τὴν ὁποῖαν ἐρυθριῶσα ἐνθυμούμην μετὰ ταῦτα.

(Ἔπεται συνέχεια.)